

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 318. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064965392/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Han sprang ned fra Bordet. Sværdene bag ham sang op, deres gamle Sprog.

Se, dér har hun, guldhåret og hvicklædt, sit Eje bort gennem Salens tågede Lys.

Hvorledes var det? Stod ikke her i Grev Jobs Dage, Seng ved Seng langs Væggene? var ikke den Gang Dansesalen Karolinernes Sovesal? Og bevægede sig nu ikke Sparagnot, spejdede ikke Øjne under Senghimle?

Gustaf den Tredjes Besøg på Djursäter og Masreliez's festlige Hånd, Gudmoder Huldas første Ungpige-Bal og Trolovelses-Møde med Claës af Adelstierna viede arter Salen til Dansen.

Men føje efter stod otte Kister på Bukke ad den Kolmårdens-Flise, hvormed man havde dækket Karolinernes Krykkestribe igennem det giatte Parket.

Lyt nu, I under Senghimle og Kistelæg, og I, Slægtens Mødre og Døtre deroppe i det lange Anegalleri af Enker og Møer – nu bæres Kalken jer forbi, jer tahte Skat: det røde Blod! Hvorhen?

Til Spejlet! Til den Herre, som I hengav jer for? eller til ham i hvis Navn jeg hentede Kronen at skænke Eder den påny? Å Sonne, å Mødre, var jeg Frelser – eller Morder? Spørg Spejlet! spørg hende, vor Brud!

»Tænk, at Gudmoder ikke lukker af!» hviskede Brynte, han skød varligt Døren til bag dem, med et andægtigt og lettet Blik ind i Salen.

»Ingen Dør er lukket af i Värmland!» afgjorde Susan, med Blikket på Kronen i sine Hænder.

Nej, ti alle er vi dets Børn! Men hvo er dets Herre? Svar nu, Spejl! Svar nu, Gud! Ja, vis i Spejlet dit Ansigt, at vi kan kende din Vilje og gøre den!

Men – Steffans Bryn fortrak sig – Ulvehylene fyldte Fothallen, med Ekkoer fra Trappegangen som af usalige Ånder, myrdede og ufødte, Jacobschöldernes Hus sang med i »Bjærget»s Klagekor.

Men vent! o, vent! Gud, som jeg gav i hendes Hænder, styr dem!

Han standsede på Tærsklen ud til Snetagene og de rustne Jærnskorstene. Hans Øjne og Næsebor spiltet.

Overflammet af Ilden fra Persberg, fyldt af Røg til alle Tage og Tærskler virrede Gårdrummet af Madtåge og Stegeos – én kogende Gryde midt i Snegraven ... Flåskedamp lumrede fra Slagteriets blodige Is, Vildlugt og Enebærroget strammede fra Boderne, Vin- og